

ZÁM.

Jenő,
ándor,
ároly,
arsfeld
mma,
ároly,
riska,

szám-
még mi
előbb,
árakoz-
F. b.

teum-épület,
rsulat.

KIS HIRLAP

RÓZSA-OLTÁS. (Lásd a 101. lapon.)

7. szám. — 1879. Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

(VI. Folytatás.)

DORJÁN épen a pamlagon feküdt kényelmesen elhelyezkedve a pamlag sarkában s mulattató képes könyvet tartott kezében. Őszintén megvallva, senki sem hitte volna el, hogy beteg, mert arca olyan piros volt, mint a pögácsa-alma s épen most nagy étvágygyal is várta, hogy Dorka behozza az ozonnáját: csokoládét, kalácsot és befőzött gyümölcsöt. Nagyon jól érezte magát s azon gondolkozott, milyen pompás dolog ilyen kényelmesen heverészgetni, mikor a nagymama belépett s tudára adta, hogy holnap a tanító ur megint eljön és folytatja a taninitást.

— Oh, nagymamácska!

— No's, mi baj, kedves fiam?

— Szeretném, ha még nem kellene megkezdeni a tanulást. Oh, én bizonyos vagyok benne, hogy mindjárt beteg leszek ismét, a tanító ur nem lesz velem megelégedve . . . pedig olyan borzasztó, mikor nincs megelégedve!

— Nem lesz semmi baj, csak teljesítsd kötelességedet, mondta a nagymama.

Egészen olyan hangon mondta, mint a kakuk szokta volt modani. És mintha a kakuk halgatózott volna, épen e pillanatban előugrott és hangosan kiáltá egymásután ötször:

— Kakuk! Kakuk!

Persze kiáltotta, mert épen öt óra volt. De Adorjánnak ugy látszott, mintha csak öt akarná boszantani. Szeretett volna toporzékolni mérgében, de valahogy mégis

erőt vett indulatán, nem szólt semmit, hanem összekuporodott a pamlagon és olvasni kezdett.

De a könyv nem mulattatá többé annyira, mint remélte; néhány lapot olvasott, aztán ásítózni kezdett s ugyancsak örült, mikor félre kellett tenni a könyvet, mert az öreg Dorka behozta az ozonnát, egy jókora csésze csokoládét jó friss kaláccsal.

Mohón hozzáfogott, de a csokoládé sem izlett annyira, mint remélte; kóstolgatta, szörpölgette, de csak ugy immelámmal s végre abba is hagyta és kedvetlenül bámult maga elé.

— No's nem jó? kérde a nagymama.

— Nem tudom . . . talán nem eléggé édes . . . vagy ízé . . . nagyon is édes . . . én nem tudom.

Még evett néhány kanálnyit, aztán visszatért a pamlagra és ismét olvasott. A nagymama pedig, amint a másik szobába visszatért, így szólt a nagyapához:

— Azt hiszem, nagyon is ideje, hogy Adorján ismét komoly foglalkozáshoz lásson; nagyon is elkényeztettük; csupa finyáskodásból már semmit sem talál jónak.

Valóban ugy telt el az egész nap; semmi sem volt kedvére Adorjánnak. Hideg volt, de nem afféle kellemes, verőfényes téli hideg; csunya borongós idő minduntalan havas eső esett, ki sem lehetett menni a házból s még délben is valóságos esti homály uralkodott. Adorján, mikor már beleunt az olvasásba, az ablakhoz ment és kedvetlenül bámult ki a csuf időbe.

— Oh, milyen csuf a tél! dörmögé magában. És még ilyenkor kell legtöbb leczkét tanulni! Bárcsak soha se volna

tél . . .
nek . . .
Igen . . .
a telet.
sincs. A
ember
nincs.

ismét a

A
tette k
mindjárt
nem vo
egészen

felőlem
hogy m
hogy m
törődör
gyülő
leczkét
langó l

Ti
majd is
kakuk
bizony
hogy t
ideje h
sabb vo
gatna,
leczkéi
gedve.
nagyon
mégsem
hozzá
rogva
elhitetv
lenebb

tél ... meg lezke sem ... Inkább vol-
nék ... izé ... mi is volna legjobb?
Igen ... lepke! A lepke soha sem látja
a telet, tanulnia sem kell soha ... dolga
sincs. Ah, olyan kiállhatatlan az, mikor az
ember kénytelen megtenni, amire kedve
nincs.

— Kakuk! kakuk! hangzék ekkor
ismét a magasból.

Az óra ütött ismét, a kakuk teljesi-
tette kötelességét, mint rendesen s aztán
mindjárt visszavonult. Adorjánnak tehát
nem volt oka semmi nehezitelésre. Mégis
egészen elvörösödött haragjában.

— Bánom is én, akármit gondolsz
felőlem, kakuk! kiáltá daczosan. Tudom,
hogy most szándékosan jöttél elő, csak
hogy nekem prédikálj; de én azzal nem
törődöm. Azért is azt mondom, hogy
gyűlölöm a telet, gyűlölöm azt a sok
lezkét és inkább szeretnék egy kis pil-
langó lenni!

Titokban azt remélte, hogy a kakuk
majd ismét előjő és majd beszélgetnek, a
kakuk majd vigasztalja. De a kakuk
bizony nem jött elő. Adorján érezte,
hogy tulajdonképen nem is igen volna
ideje holmi hiábavaló fecsegésre s legoko-
sabb volna, ha elővenné könyveit és tanul-
gatna, hogy másnapra készen legyen
lezkéivel s a tanító ur meg legyen elé-
gedve. De hát sokan vannak ám, akik
nagyon jól tudják, mi a kötelességük, és
mégsem teljesítik. Adorján sem fogott
hozzá dolgaihoz, hanem duzzogva és mo-
rogva ott állt az ablaknál késő estig,
elhítve magával, hogy ő a legszerencsét-
lenebb fiú a világon.

Nagysokára megérkezett a vacsora
ideje is és alig végezték be, Adorján
engedélyt kért, hogy lefekhessék, mert
nagyon fáradtnak érzé magát. Csakugyan
nagyon kimerültnek látszott is, mert a
duzzogás és lustálkodás épen nem válnak
egészségére az embernek.

Sietett szobájába s bizony azt hiszem,
még estimáját is elfeledte elmondani, ta-
lán épen azért, mert érezte, hogy lelki-
merete nem nyugodt s legelőször is bocsa-
nátot kellene kérnie a Mindenhatótól a
bűnös gondolatokért, melyek egész nap a
fejében jártak. Teljességgel nem volt ma-
gával megelégedve, de nem akarta ezt
magának megvallani, csak arra igyekezett,
hogy mentül előbb elaludjék.

El is aludt mindjárt, amint lefeküdt.
Bizonyosan nagyon fáradt volt, fáradt a
sok haragoskodástól és tétlenségtől. Mé-
lyen aludt s mikor végre fölébredt, egé-
szen fölüdültnek érezte magát, úgy hogy
azt hitte, már reggel van. Még sötét volt
ugyan, de hiszen télen későn virrad, az-
tán az ablaktáblák is be voltak zárva.

— Szeretném tudni, valjon virrad-e
már? szólta magában. Szeretnék már föl-
kelni ... tegnap nagyon korán lefeküd-
tem. Kinyitom kissé az ablaktáblát
mindjárt meglátom, virrad-e már.

(Folytatása következik.)

BETÜREJTVÉNYEK.

aj	d d d	W S
Á	d d d d	
	d d d	

BABSZEM JANKÓ HÁLÁJA.

— Mese. —

(Képpel a 96. lapon.)

BABSZEM Jankó, a kis lyüki,
 (Hiszen ismeri öt ki-ki)
 Egy szőlő-tő ingós-bingós
 Kaeskarings
 Kacsába botlott bele,
 S ott függött a levegőbe'
 A szegényke
 Csöpp legényke.
 Kapalózott,
 Erölködött —
 Mind hiába!
 Csak ott lógott,
 Csak ott függött
 Kicsi lába.
 És bár mekkorát rugott —
 Szabadulni nem tudott.
 Ekkor oda settenkedik
 Egy kis nyúl,
 Szímatolva tövit, hegyit,
 Oda nyúl —
 És egyszer csak ágaskodva
 Azt teszi,
 Hogy a szőlő-tőrül lopva
 Gyűrűs kacsot leeszi.
 S hogy a zöld bilincs lehúlla:
 Egyszerre megszabadúla
 Babszem Jankó, a kis törpe,
 S a nyúlhoz így szól örvendve:
 »Amért voltál ilyen ügyes,
 Jó barátom, tapsifüles;
 Amért szives voltál hozzám
 S kimentettél, hős nyulacsám:
 Majd egyszer még leszolgálok;
 Tán e nyáron,
 Ha alkalmát megtalálom!«

És csakugyan nem sokára
 Erre alkalmat talála.
 Amint épen
 Egy mák-bokornak tövében
 Szendereg:
 Arra jönnek emberek,
 Megtöltve a fegyverök.
 S szól az egyik: »Ugy tudom,
 Ez a nyom
 Nyúlra mutat.
 Meg is leljük így az utat.
 És ha ügyesek lesziünk,
 Még ma délre
 Az ebédre
 Jó nyulpecsenyét eszünk!«
 Babszem Jankó hallva ezt,
 Kerülve a zajt és neszt:
 Kapja magát s futván fut,
 Mig nyulékhoz el is jut.
 »Hé, nyul koma,
 Elárult a lábad nyoma!
 Intelek,
 Roppant veszély közeleg,
 Jönnek vadász-emberek,
 Megtöltve a fegyverök!«
 Könnyen képzelhetitek:
 Szörnyü mód megijedtek.
 Hanem aztán mint a szél,
 A nyulcsapat utra kél.
 S mikor jöttek a vadászok:
 Csak elállott szemök, szájok.
 Nem is esznek pecsenyét,
 A nyulacskát nem lelék,
 Csak a nyulnak hült helyét.
 Túl vannak völgyön hegyen
 Tapsi uram, már ne féljen!
 *
 Aki jót tesz, jót reméljen,
 Aki jót vesz, jót tegyen!

RÓZSA-OLTÁS.

(Képpel a czimlapon.)

EDVES Idám jőj segítni,
Beoltom a rózsát,
Itten ez a legkülönb, mert
Rajt' a legtöbb rózsát nőtt.

Kedvező az időjárás,
Nedves, dagad még a szem;
Most megfaragom az éket
S a metszésbe eresztem.

Eddig vadon termett rajta,
S kuszán a kis rózsaszál;
Olyat mint ez, a te szemed
Minden bokorban talál.

Ezentul majd finomabb lesz,
Illatosabb, teljesebb.
Szived is, ha jobbat oltnak
Bele, ugy lesz nemesebb.

AMERIKA.

(Képpel a 104.—105. lapokon.)

KOLUMBUS Kristófnak, Amerika fölfedezőjének történetét, tudom, mindnyájan ismeritek. Olvastátok, mily küzdelmes volt hajózása az új világrész felé, melyet akkor még senki sem ismert, sőt csak kevesen hittek Kolumbus szavaiban, mikor állította, hogy a nagy Óceánon túl még szárazföldnek kell lenni.

Kolumbusnak igaza lett, fölfedezték az addig ismeretlen földet s az európai emberek lassanként egészen elfoglalták a maguk számára, míg a régi lakosok, melyeket ott találtak, mindinkább fogytak, úgy hogy már alig néhány százezer van csak belőlük, míg az európai eredetűek száma közel száz millió. Most már nem is olyan rendkívül nagy utazás elmenni

Amerikába; jó gőzhajón valamelyik európai kikötőből tíz-tizenkét nap alatt eljuthatni Észak-Amerikába. Sokan vándorolnak is oda, mert Amerika roppant területén még mindig kevés a lakosság s aki szorgalmas, ügyes munkás, ott könnyen boldogulhat.

Az utazó is sok érdekest lát Amerikában. Itt van a világ legnagyobb zuhataja, a Niagara-zuhata, melynek zugása mértföldekre hallatszik el. Aki Amerikába utazik, el nem mulaszthatja e nagyszerű zuhata megtekintését. Ha az utas tovább megy Amerika belseje felé, eljut a végtelen mezőségre, melyen napokig utazik, a nélkül, hogy emberi hajlékot találna; itt a föld még nincs felszántva, ölnyi magas fű és gaz nő, melyben vad bölények tanyáznak. Néha megtörténik, hogy a forró nyári naptól már kiszáradt fű meggyulad és ekkor nagy árnak veszedelem! Lángba borul az egész vidék, a szél továbbítja a tüzet s az állatok rémülten igyekeznek menekülni; de sokszor hiába, a pusztító tűz utóléri őket!

A mezőségen túl vannak az őserdők, melyben az ősi lakosok, a vörösbőrű indiánok élnek, most is jóformán úgy, mint ezelőtt több száz esztendővel. Nagy folyók szelik át a vidéket s a folyókon gőzhajók hatolnak be emberekkel, kik a vadon közepén letelepesznek, kiirtják az erdőt és városokat alapítanak.

Legszomorubb vidéke Észak-Amerikának a Sziklás-hegység vidéke; itt meredeken tornyosulnak a sziklás bérczek egymás fölébe, kopáron, minden növényzet nélkül; itt-ott mély völgyek vannak a szirtlánczok közt, de a völgyek is kopárok s az utas meg vizet is alig talál. Régente nagy feladat volt e tájon keresztül utazni, de most már könnyű, mert az amerikaiak vasutat építettek, melyen az őserdőt, végtelen síkságon és kopár sziklás vidéken gyorsan keresztül utazhatni.

A KIS FEKETE RABSZOLGÁK.

— Állatmese, 5 képpel. —

FOL volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy szép kis ország, melyben sok, sok fekete rabszolga élt, még pedig, az a ritkaság, boldogan és elégedetten. Csakhogy, az igaz, a kis rabszolgák tulajdonképen alig tudták, hogy ők rabszolgák, azt pedig nem is gondolták, hogy ők más országból valók.

Hogy mindjárt megmondjam: az a kis ország egy nagy hangyaboly volt, mely kint az erdő szélén terült el. A boly gazdái vörös hangyák voltak, vitéz, bátor hangyák, nagyok, erősek, de egyuttal röstek is, úgy hogy csupa lustaságból majd éhen haltak és végre arra gondoltak, hogy szereznek maguknak rabszolgákat, kik majd dolgozzanak helyettük. Amint ezt elhatározták, azonnal össze is állítottak egy nagy hadsereget a legvitézebb ifjakkból, hogy induljon kalandokra, keressen fekete hangyákat és szerezzen rabszolgákat.

A vörös hangyák hatalmas serege egy szép nyári napon ki is vonult. Elöl tiz tapasztalt vezér lépdelt, kémkedve és fürkészve. Végre a vezérek jelt adtak a seregnek: találtak egy bolyt, melyben fekete hangyák laktak.

Ekkor csakhamar szörnyű csata fejlődött ki. A vörös sereg igyekezett benyomulni a feketék lakásába, de a feketék idejekorán észre vették az ellenséget és minden oldalról nagy csoportokban siettek elő tüzhelyök védelmére, mialatt pedig egy részök hősiezen harczolt, a másik rész nagy buzgósággal a tojások és a bábuk (a még ki nem fejlődött hangyák) elrej-

tésén. Mert tudták, hogy az ellenség a kicsi bábuk elragadása végett jött.

Sokáig folyt a csata és nagy elkésredéssel, mert a feketék nem akarták megengedni kicsinyeik elrablását; de a vörösek végre mégis hatalmasabbak voltak, legyőzték a feketéket és benyomultak az elfoglalt lakásba. Itt addig-addig kutattak, míg rátaláltak a gyermekszobákra, hol a tehetetlen kis bábuk pihentek. Mindenik vörös vitéz ovatosan szájába vett egy-egy bábút s aztán az egész sereg diadalmasan hazavonult a zsákmánnyal.

Az elragadott bábuk, mikor hangyákká fejlődtek és a burokból előbujtak, ott az idegen országban találták magukat s persze sohasem is tudták meg, hogy ők tulajdonképen nem is idevalók. Az egyik kis fekete hangya, amint előbujt bábupolyáiból, kinyujtogatta lábacskaít és csodálkozva nézett körül.

— No hát én is itt volnék a világon...

— Ideje is, szólalt meg mellette egy kényeskedő hang. Hamarláb lesz a neved s reménylem, megérdemled.

Hamarláb megfordult s egy nagy vörös hangya-asszonyságot pillantott meg, amint kényelmesen elterülve feküdt. A vörös hangya így folytatá:

— Te az én szolgám leszesz. Most siess, hozz nekem valami ennivalót... de szaporán, mert éhes vagyok.

— Szívesen, de mit hozzak és honnan? szolt Hamarláb.

— Menj ki a szabadba, itt közel van egy rózsalugas, ott legelnek a mi nyájaink.

Hamarláb engedelmeskedett s miután a hangyaboly számos folyósóin néhány-szor eltévedt, öregebb rabszolgák segítségével végre mégis kitalált a szabadba a szép napfényre. Szeretett volna kissé süt-kérezni és körülnézni, mert hiszen most látta először a szép napot; de csakhamar észre vette, hogy többi társai már szaporán dolgoznak.

— Nem illenék hiába töltenem az időt, mikor mindenki szorgalmas; aztán asszonyom is vár. Csak tudnám, hol van az a nyáj, melyet emlegetett.

Ezt is csakhamar megtudta; látta, hogy sok hozzá hasonló fekete hangya siet egy rózsabokor felé, melynek levelein tömredék aprócska rovar: levelész rovar tanyázott.

— Ahá ez az, ebből kell vinnem asszonyomnak.

Visszamenet találkozott az öreg Csipkedivel, aki már régen szolgált a bolyban.

— Hova hova oly sietve, kicsikém? szólt az öreg nyájasan.

— Ételt viszek asszonyomnak. Nagyon éhes szegény. Hát te hova sietsz?

— Én meg a kicsi babákat megyek etetni. Jaj, nagyon sok a bajom velök; de szívesen teszek mindent, mert olyan kedves kis babák! Minden reggel tisztára kell mosnom őket. Azt hiszem, már nem sokára át fognak változni s aztán kiröpülnek. No de most sietek. Isten veled!

Hamarláb is sietett vissza asszonyához, kinek odaadta az ételt. A kényes vörös hangya pedig, miután jól lakott, így szólt:

— Most vigy föl hálósobámba már ideje lefeküdnöm.

A kis Hamarláb kissé tétovázva pillantott kövér asszonyára.

— Hm! szívesen megteszem, csak birjam, gondolá. Mindenesetre megpróbálom. Rajta no!

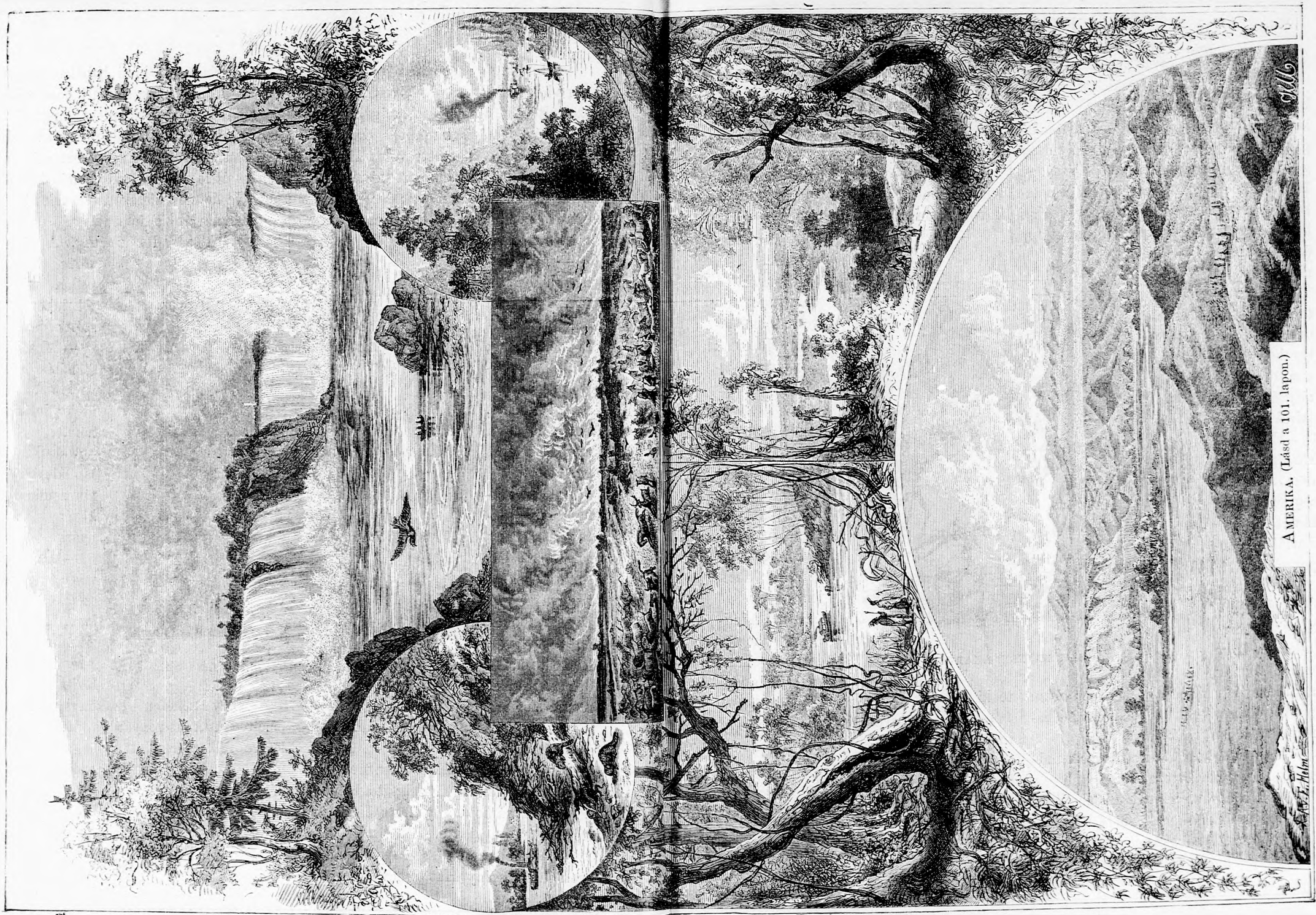
Nagy nehezen csakugyan hátára emelte lusta asszonyát és lihegve, erőlködve fölkapaszkodott vele a lépcsőn. Mikor a hálósobába érkeztek, a renyhe vörös hangya igyszólt:

— Jól van, most már velem nincs dolgod. Menj és segíts többi társaidnak.

(Folytatása a 106. lapon.)

. . . FÖLKAPASZKODOLT VELE A LÉPCSŐN.

AMERIKA. (Lásd a 101. lapon.)

E. F. Hahn

(Folytatás a 103. laphoz.)

Hamarláb engedelmeskedett és csakhamar ott volt a többi fekete hangya közt, kik valami piczike gömbölyű tárgyakat szedegettek össze, még pedig nagy gonddal, mint valami igen becses jószágot. Hamarláb szintén akart segíteni a munkában, de nem igen tudta, hogy fogjon hozzá s ugyancsak összereszt, amint egy öreg haragosan rákiáltott:

— Oh te ostoba, gondatlan teremtés!.. hát így kell bánni a mi drága királynénk tojásaival?

— Mi..mit? Én nem tudom...én csak segíteni akartam, felelt Hamarláb szépegve.

— Mért nem kérdeztél elébb? Hát nem tudod, hogy ezekből fognak

majd kikelni a kicsinyek, akik nem olyan gyarló földönmászók lesznek, mint mi, hanem röpkölni is fognak tudni!

— Bocsánatot... igazán nem tudtam... én jót akartam.

— Nő jól van, szólt ekkor közbe Csipkedi, csak aztán máskor ne feledd, hogy mielőtt valamibe belefogsz, meg kell gondolnod, értesz-e hozzá. Nézd, így kell tenned.

... CSAK SEGITENI AKARTAM!

Ezzel fölvelt egy tojáskát, szájához emelte s addig-addig nyalogatta, míg egészen nedves lett; aztán gondosan félretette. Most aztán Hamarláb is tudta, mit kell tennie és buzgón segített társainak.

Ekképen szorgalmas munka közt teltek a napok. Nemsokára Csipkedi, találkozáskor Hamarlábbal, így szólt:

— Jőjj, segíts, segítségre van szükségünk!

Hamarláb készséggel követte s csakhamar eljutottak a gyermekszobába, hol már sok fekete szolga volt együtt.

— Nagyon szépen süt a nap, jó lesz a kicsinyeket kivinnünk a melegre, hogy kamarább kikeljenek.

Erre mind-egyik megfogott egy hangyabótot s vit-

te ki a meleg napfényre, (Lásd a képet a 107. lapon) Hamarláb is kivitt már vagy tizet s épen fölfelé kapaszkodott ismét, midőn Csipkedi hanyatthomlok rohant lefelé, karjában egy kicsikével.

— Vissza, vissza! kiáltá. Ki ne vigyéltek a kicsinyeket!

— Miért? Mi baj történt?

— Még semmi, de mindjárt történhetnék. Hirtelen heborult, eső lesz!

— Hát aztán? Mi baj azért?

— Mi baj? Oh te együgyü! Hát az a baj, hogy a kicsinyek ha megáznának, belehalnának. Gyorsan vissza kell őket hordanunk biztos helyre.

Ilyenformán dolog volt elég s a kis feketék buzgón végezték földadatukat,

ápolták, gondozták fogadott gyermekeiket. Egy napon, amint Hamarláb reggel élelem után akart indulni, megint találkozott Csipkedivel, ki így szólt hozzá:

— Jőjj utánam! Jőjj hamar, hogy te is lássad!

— Mit? Hová menjek?

— Csak jőjj utánam, nem érek rá sokat beszélni.

... KI A MELEG NAPFÉNYRE. (Lásd a 106. lapon.)

Hamarláb tehát követte az öreget és mihamar eljutottak a szobába, hol a bábok pihentek. Itt voltak a többi feketék is egybegyülve. Csipkedi aztán elővette az egyik bábot, óvatosan kettéharapta vékony pólyáját, melybe eddig egészen be volt takarva és ime, — egy szép kis szárnyas jószág bujt elő. Azután egy másodi-

kat, harmadikat szabadítottak ki a burokból, ringatták, etették az ujszülöttöket. (Lásd a képet a 108. lapon.) Csak az tűnt fel Hamarlábának, hogy fekete társai e közben mindinkább elszomorodtak. Végre megkérdezte Csipkeditől, mi ennek az oka? S az öreg sóhajtvá felelé:

— Oh, hogyne busulnánk, miko

most már nemsokára el kell válnunk kedves kicsinyeinktől, kiket hónapok óta annyi gonddal dajkáltunk! Látod, hogy ezeknek szárnyuk van, néhány nap múlva, ha kissé megerősödtek, kibujnak fészük-ből és elröpülnek. Egy-kettőt talán megbirunk fogni és visszahozzuk; de százan, meg százan el fognak veszni, zsákmányul fognak esni ellenségeinknek, a madaraknak!

Ugy is történt; de azért a hangyabolyban szépen rendben folyt tovább az élet, mígnem egy nap rejtélyes esemény izgatotta föl a boly lakóit. Többen, akik kimentek ételmentkeresni, nem tértek vissza. Másnap is hiába várták, sőt megint többen elmaradtak, aztán harmadnap, negyednap is. Még csak hirök sem hallatszott.

Nagy volt az aggodalom. Bizonyosnak tartották, hogy valami veszedelmes ellenség leskelődik közelben. Egy kis csapat tehát, élén Csipkedivel és Hamarlábbal, portyázásra indult, hogy a vidéket kikémlelje.

Óvatosan haladtak előre s megvizs-

gáltak minden talpalatnyi tért. Végre Hamarláb egy mély lyukra mutatott.

— Nézd, ott egy mély lyuk van, talán oda estek be sarjaink, nem tudnak kimászni. Mindjárt megnézem.

— Az Istenért, közel ne menj! szólott Csipkedi ijedten. Én már messziről látom, mi az... ott lappang a mi veszedelmes ellenségünk.

— Kicsoda?

— Egy kegyetlen szörnyeteg... egy álnok rovar! Ez a homokban tölcésáralaku lyukat ás, maga lent a fenekén lappang és ha valamely szerencsétlen hangya, vagy más bogárka vigyázatlanul arra megy és a lyukba belebukik, kegyetlenül megöli és kiszívja véré-t. Itt tüntek el a

mi szegény pajtásaink! Ez a hangya-les! Félénken közeledtek a veszedelmes helyhez és látták, hogy az öreg csakugyan igazat beszél. Ott lappangott a borzasztó hangya-les, hatalmas fegyverekkel kezében, mellette pedig megölt áldozatai heverték. Rémulten futottak aztán haza, (Lásd a képet a 109. lapon) és azontul mindenki került az a veszedelmes tájat.

... ETETTÉK AZ UJSZÜLÖTTEKET. (Lásd a 107. lapon.)

De nem sokára aztán még sokkal nagyobb veszedelem érte a bolyt, még pedig ugyan-csak furcsa módon ám.

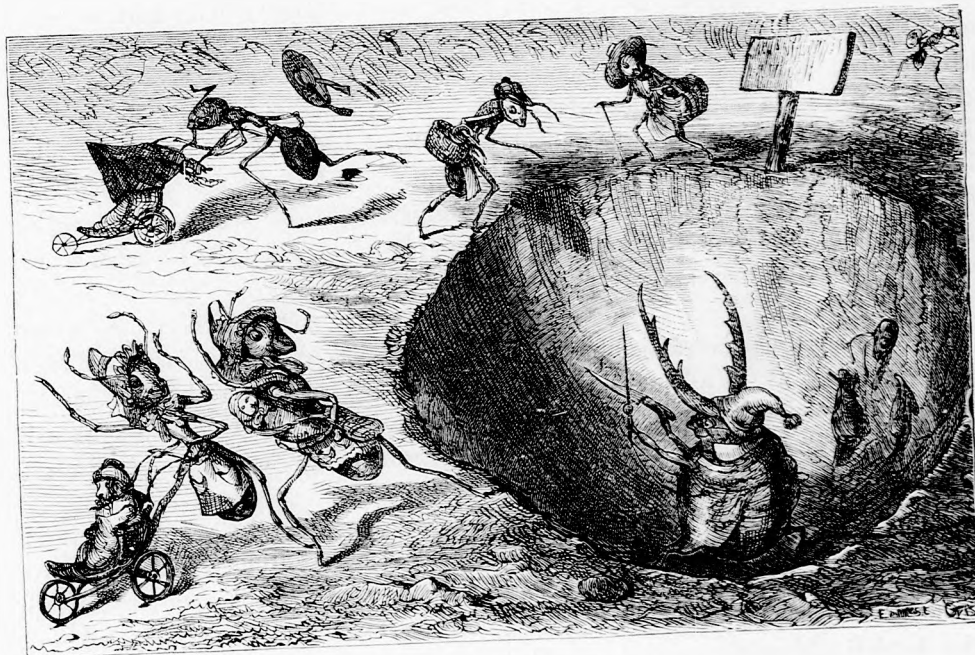
Egy napon korán reggel egy szegényes öltözetű öreg ember ballagott nem messze az országuton. Amint csendeskén ballag, hirtelen meglepetve áll meg, mert

egy sápadt, beteges fiut látott ott ülni az ut szélén. A fiu keservesen sirdogált.

— No, mi a baj? kérde az öreg barátságosan.

— Oh... olyan éhes vagyok... és senki sem akar rajtam segíteni.

— Mért nem dolgozol?

... RÉMÜLTEN FUTOTTAK HAZA. (Lásd a 108. lapon.)

— Dolgoznám szívesen... de még gyöngé vagyok. Beteg voltam, a kórházban feküdtem, de onnan elbocsátottak, azt mondták, már nincs szükségem gyógyításra.

— Hm! Az baj. No, itt egy darab kenyér, először is ezt edd meg.

A fiu mohón ette a fekete kenyeret, mialatt az öreg így szólt tovább:

— Segitenék rajtad, de magam is szegény vagyok, napi munkámból élek. De megállj csak! mutatok valamit, ami nem épen nehéz munka s mégis szerezhetsz vele néhány krajczárt addig, míg visszanyered erődöt. Jöjj velem!

Letért az országutról s a mezőkön keresztül ment az erdő felé, mindig figyelmesen a földre nézve. Végre megállt egy

hangyalyuknál, — épen annál, melyben Hamarláb lakott társával.

— Nagyon jól van, szólt az öreg ember. Ime, ott közel foly a patakcsa, tehát van vizünk is. Most segits egy kis árkot ásni e hangyaboly körül.

Az öregnek vasszögü botja volt, s a fiu számára is faragott hegyes botot; a puha földben könnyen áshattak s néhány perc mulva valóságos vársáncz fogta körül a hangyabolyt. Ekkor az öreg egy lombos galyat tört le s oda tette a sáncz belső oldalára. A kis fiu csak leste, mi lesz ebből.

Mikor az öreg a kis sánczhoz készen volt, a patakhoz ment, telemerítette kalapját s a vizet a sánczba öntötte; kétszer háromszor ismételte, míg a sáncz egészen tele volt.

— No most már hozzáfoghatunk.

És hozzáfogott — a hangyaboly föl-
turásához. Iszonyu volt a szegény hangyák rémülete, mikor lakásukat szétrombolva látták; menekülni igyekeztek, — de a kis fekete rabszolgák mindenekelőtt kedves kicsinyeikre gondoltak, a tojásokra, bábokra s ezeket akarták megmenteni. Mindenik szájába fogott egyet-egyed és futni kezdett, de csakhamar még rémültebben megállt, mert minden oldalon utjában volt a vizes árok. Végre mégis azt hitték, hogy találtak menedéket: a lombos galy alatt. Oda hordták össze a tojásokat.

A hűséges Hamarláb is buzgón dolgozott a mentésben s a kis fiu, ki ezt az egész dolgot igen mulatságosnak találta, épen őt akarta agyon nyomni botja végével; de az öreg ember észrevette és szigoruan mondá:

— Ne bánts! Fölhasználhatjuk javunkra a föld minden állatait, de kinözünk, szükség nélkül megölnünk őket nem szabad. Ha tudnám, hogy te is afféle kegyetlenkedő fiu vagy, inkább nem is mutatnék neked semmit.

— Oh, bocsásson meg...

— Jól van, de igérd meg, hogy soha sem fogsz szükség nélkül kint okozni a legkisebb rovarnak sem.

— Igérem.

— No's, tehát nézd, mi van itt.

Ezzel az öreg fölemelte a lombos galyat s a fiu látta ott a nagy csomó hangyatojást és bábót, melyet a menekülő hangyák fölhalmoztak. Az öreg aztán viszsza tette a galyat.

— Most még várj kissé, míg többet összehordanak. Aztán szedd össze s vidd be a városba a madárkereskedőhöz. A madarak ezt nagyon szeretik, a kereskedő megveszi és így lesz néhány krajczárod kenyérre.

Ezt mondván, az öreg eltávozott s a fiu sohasem látta többé. Intését azonban nem felejtette el és soha sem okozott fájdalmat szükség nélkül még a légynek sem.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

»KIS LAP« XVII. köt. 4-ik számában közölt szentirási földadvány megfejtése:

„Ábrahám az Ur parancsára feláldozni készül fiát, Izsákot.“

Helyesen fejtették meg: Back Berta, Irén és Jenő, Mayer Pali, Zákó Emma, Weisz Emilia, Alice és Margit, Stern Sándor, Hoffmann Sándor, Bálint Lajos, Kis Iván, Weisz Jenny és Hugo, Burger Lujza, Décsy Józsi, Brenner Eulalia, Csávósy Ignác, b. Gudénus Géza, Bogyó Ilona, Balika Klemma, Gaál Ilka,

Wolf
tyánfi
Horte
Terka
Zajzo
Jenő,
Olga
Ernő,
Etelk
Jenő,
Dezső

mábo

„F
I
mamm
Józsi
Gudé
Kölln

közöl
ték:
Etelk
vérek

közöl
Taus

tá

k
an
f
h

k
sz

Wolf Vilma és Gyula, Buday Emmike, Gyer-
tánffy Eleonóra és Jenő, Sebastiani Izabella,
Hortense és Emilia, Freiberg Arthur, Brüll
Terka, Kerékgyártó Boriska, Lingauer Mariska,
Zajzon János, Tihanyi Albert, Goldhammer
Jenő, Horváth Etelka, Gaál Sándor, Poszvék
Olga és Nándor, Feith Dezső, Blau Ödön és
Ernő, Rajcsányi Mari, Schuck Jakab, Groffits
Etelka, Teitlbaum Arthur, Arany Irén, Csukássy
Jenő, Spitz Regina és Zsigmond, Turnovszky
Dezső és Andi.

A »KIS LAP« XVII. köt. 4-ik szá-
mában közölt taldós mese megfjtése:

„Három ló egymás elébe volt fogva.“

Helyesen fejtették meg: Neu-
mann Marci és Andor, Hoffmann Sándor, Décsy
Józsika, Brenner Eulália, Csávossy Ignác, b.
Gudénus Géza, Blau Ödön és Ernő, Wanka Feri,
Köllner Károly (a rajzocska elég ügyes F. b.).

A »KIS LAP« XVII. köt. 3-ik számában
közölt rejtvény megfjtését utólag még beküld-
ték: Nagy Ödön, Bogyay Leontin, Groffits
Etelka, Teitlbaum Arthur, Fuchs Róza Kohn test-
vérek.

A »KIS LAP« XVI. köt. 23-dik számában
közölt rejtvény megfjtését utólag még beküldte:
Tauszig Lajos, Kohn testvérek.

Kis Értésítő.

GYÁSZ.

Ezúttal, fájdalom! két kis olvasó-
társatok halálát jelentem.

Az egyik

NAGYFEJEŐ ISTVÁN

ki július hó 9-ikén, fürdés közben, édes jó
anyja szíve keservére, 9 évvel a Tiszába
fult, honnan csak ugyan-e hó 16-ikán
huzták ki holttestét.

A másik

VOIT ELLA

ki hosszas szenvedés után, június hó 15.,
szintén 9 évvel húnyt el.

Béke lenyjen poraikon!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Schranz Andor. A rajzocska ügyes; meg
fog jelenni. — **Sziklasi Etelka.** Igazad van,
hogy a tulajdonnév körül a régi helyesírást tisz-
teletben kell tartani, Ámde épen »Szathmárt« h
nélkül is írják s így fordul elő néha a legrégebb
vármegyei oklevelekben. K a r c z a g - o t is haj-
dan úgy írták, hogy »K a r d s z a g a«. — **Győry
Tibor.** Elmés; de mert némileg boszantó mel-
lékize van, inkább éleclapba való — a hol már
meg is jelent. A másik is régi. — **Neumann
Béla.** Jó: de a »K. L.« régi kötetek egyiké-
ben megtalálható. — **Sz. P.** (17k.) Levél megy. —
Nagy-Róce (Rimaszombat.) A megfjtés he-
lyes, de név nincs a lev. lap alján, sem elején.
Szerencsés véletlen, hogy a póstabélyeg el tud-
tam olvasni. — **Blau Ödön.** A rejtvényt a
megfjtéssel együtt szokás beküldeni. — **Faragó
Pista.** Arany János nagy költőnk Budapesten
él s ez idő szerint a bájos Margitszigeten tartó-
zkodik. — **Scherz Sándor.** A leírás szabatos és
részvétellel olvastam. A szomorú esetet közölték
a napi lapok is. — **Dobrzanszky Olga.** Csak
halad, nem marad. Vagy K—n, vagy kies szülő-
földeden M—n találkozunk, hozván magammal
a 3-ik képét. — **Richter Aladár.** A lánchídon
való átjárás 2 kros vám alá esik. A Margithid
és az alagút hasonlóképen. A remek lánchíd
a hirneves angol mérnök Clark Vilmos ter-
vezte és öse Clark Ádám fejezte be. —
Horváth Etelka (Orosházán) kéri a Hor-
váth testvéreket és Kozma Maris-
kát, írják meg neki: hol van lakásuk? —
Jeszenszky Géza. A szerkezetben hiba van:
1-ör a megfordított e még nem jelenti azt hogy
bukik; 2-or, ha úgy volna is: akkor e-esik-nek
fejtené meg az olvasó. — **Leustách Emilia.**
A beszélő madarat, aki oly recsegve ejti ki a
»Forrrrgó bácsi« nevét, egy kedves mamának
ajándékoztam oda Gráczb. A papagály magam
irt eddig, de egyik kis ápolója leveléből megér-
tettem, hogy jó egészségben van s ugyancsak
ropogtatja az »r«-eket. A te vig holló-madarad
szomorú sorsán megilletődtem. — **Siska Erzsike
és Károly.** Rajzban, szerkezetben egyaránt be-
válnak. — **Stammer Mariska.** Üdvözöllek a
»Kis Lap« olvasói között, kiknek száma mind-
inkább nagyobbodik. A régiebb évfolyamokból az
»Athenaeum« kiadóhivatala csinos táblákba
takart köteteket tart készletben. — **Gager Ká-
roly.** Egy kis igazítással besoroztam. — **Walter
István.** Rejtvényeid nem hibásak, de azért jök-
nek még sem mondhatók. Nem jó nagyon elbiza-
kodni. — **Engelmann Izidor.** Hol maradt a
megfjtés? — **Csukássy Jenő.** Szorgalmad az
érdemelt jutalomban részesült. A siker csak
annal nagyobb szorgalomra serkentsen. — **Blau**

Dezső. A te r-ed nem nő, hanem fogy. Vagy jobbról balra kell olvasni? Tehát nem kis r nő (Kis Ernő) mint gondoltad, hanem kis r fogy. Egyébkint régen megjelent már. — **Almásy Emmi és Imre.** Simán van előadva a Tivadar esete; de magában véve nem érdekes. Az elejét

pedig magam olvastam egyszer gyermekkoromban egy csinos kőrajz kíséretében. De azért nem kételkedem, hogy — úgy sem valami nagy dolog — hisz nektek is eszetekbe juthatott. — **Fuchs Margit.** Örömmel ta pasztalom, hogy az írásod megszépült. (Vége következik.)

BABSZEM JANKÓ. (Lásd a 100. lapon.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület, Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. **Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.**